

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/122/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1224200405
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Hadnagyová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:1224200405.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Hadnagyovej a sudkýň JUDr. Ľubice Bundzelovej a JUDr. Janky Grečmal, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ako matka, zastúpené opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 811 07 Bratislava, dieťa rodičov – matka: C. D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. X, F., zastúpená splnomocnencom: JUDr. Petronela Kavecká, so sídlom Kolískova 1, Bratislava, a otec: D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, F., zastúpený splnomocnencom.: Advokátska kancelária JUDr. Ivan Syrový s.r.o. so sídlom Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, o uloženie výchovného opatrenia, o odvolaní matky proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II, č. k. 11P/19/2024-243 zo dňa 18. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. a závislom výroku IV. **p o t v r d z u j e**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil výchovné opatrenie matke, otcovi a maloletej, spočívajúce v povinnosti rodičov a maloletej zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva v Tenenet o.z., Oravská 4, Senec, v rozsahu 30 hodín s tým, že presný čas stretnutí určí poskytovateľ poradenstva po dohode s každým z rodičov, výrokom II. určil, že výchovné opatrenie sa bude realizovať za účelom zlepšenia komunikácie rodičov a akceptácie role druhého rodiča, ako aj za účelom obnovenia a upevnenia vzťahových väzieb otca s maloletým dieťaťom počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, výrokom III. zamietol návrh otca na predbežnú vykonateľnosť rozsudku a výrokom IV. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa Čl. 3 ods. 1 a Čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Čl. 32 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd, § 37 ods. 2 písm. d) zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), § 233 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) a § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „Civilný mimosporový poriadok“) a vecne odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že maloletá sa nestretla so svojim otcom od 11. januára 2018. V rámci konania o úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletej vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11P/133/2023 otec prejavil záujem obnoviť svoj vzťah s maloletou uviedajúc si, že od posledného stretnutia uplynula pomerne dlhá doba a je potrebné, aby k obnove spoločného stretávania došlo postupne, pravdepodobne aj za účasti tretej osoby, resp. prostredníctvom psychologickkej poradne. Matka v konaní sp. zn. 11P/133/2023 na pojednávaní dňa 06.02.2024 uvádzala, že dcéra sa s otcom stretávať nechce, je ním traumatizovaná, bojí sa ho a na

zmenu tohto stavu je potrebná intenzívna psychoterapia, ktorú jej však dosiaľ nezabezpečila kvôli svojej pracovnej zaneprázdnenosti. Inými slovami aj samotná matka tvrdila potrebu intenzívnej psychoterapie na redukcii ňou tvrdeného strachu maloletej z otca. Vzhľadom na to, že aj opatrovník apeloval na zapojenie otca do procesu psychoterapie, súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 06.02.2024 začal ex offo konanie o uloženie výchovného opatrenia. Cieľom malo byť poradenstvo pre rodičov a maloletú za účelom spracovania matkou tvrdenej traumy maloletej, resp. za účelom obnovenia vzťahu otec a dcéra. Matka síce začala realizovať poradenstvo v Centre Via Vital ešte pred rozhodnutím súdu, avšak do tohto procesu spočiatku nebol zapojený otec, čo viedlo k nezhodám ohľadom financovania a napokon k predčasnému ukončeniu poradenstva samotným centrom. V konaní vedenom pod sp. zn. 11P/133/2023 matka tvrdila traumu maloletej z dôvodu nevhodného a agresívneho správania sa otca, tieto tvrdenia však žiadnym spôsobom nepreukázala. Z matkou predloženej lekárskej správy NÚDCH psychiatrickej ambulancie zo dňa 03.01.2023, vypracovanej D. G., vyplynulo, že maloletá je zasvätená do problémov dospelých, pričom žiadna zo správ neuvádza psychickú traumu spôsobenú otcom, ale naopak, spája ju so susedským sporom riešeným políciou a súdom. Z lekárskej správy D. B. zo dňa 01.04.2023 taktiež vyplýva, že organická príčina bolesti brucha maloletej nebola zistená, avšak je vysoko pravdepodobná psychogénna nadstavba pri vyhrotených susedských konfliktoch, ktorých intenzita bola taká vysoká, že sa matka s dieťaťom musela dočasne presťahovať do krízového strediska. Jedine v správe D. H. zo dňa 13.04.2023 sa maloletá vyjadrila negatívne, že si otca nechce pripomínať, lebo jej ublížil kopnutím lopty. Matka teda spočiatku traumy dcéry z otca spájala najmä so zranením ruky v roku 2017, ktoré mal svojou nedbanlivosťou zapríčiniť práve on. Nebolo však preukázané, že by zranenie ruky maloletej v roku 2017 bolo dôsledkom úmyselného konania otca, ani že by bolo jedinou príčinou bolesti ruky, nakoľko maloletá utrpela úrazy aj v čase, keď sa s otcom nestretávala. Z lekárskeho správ vyplynulo, že maloletá mala úraz ruky aj dňa 13.01.2019 (kedy sa už s otcom nestretávala). Dňa 27.03.2017 spadla a bola ošetrovaná sadrovou dlahou. Nebolo teda preukázané, že zranenie ruky nárazom lopty v roku 2017 bolo dôsledkom úmyselného konania otca, prípadne neposkytnutím pomoci maloletej z jeho strany, ani že bolo jedinou príčinou dlhodobej bolesti ruky maloletej, ktorá jej mala pripomínať otca. Zo správy psychologičky D. I. z Centra Via Vital zo dňa 23.08.2024 vyplynulo, že matka žiadala o poradenstvo z dôvodu adaptačnej poruchy dcéry, pričom riešili problémy so spánkom a nočné mory spôsobené hlukom susedy. V testoch sa u maloletej manifestovala úzkosť, pretože na ňu negatívne doliehal súdny spor rodičov. V priebehu poradenstva to bola práve matka, a nie maloletá, ktorá prinášala tému sexuálneho zneužívania, pričom súd prvej inštancie zdôraznil, že matka začala toto explicitne tvrdiť až v tunajšom konaní a tieto podozrenia neboli preukázané ani v rámci ňou iniciovaného trestného konania, ktoré bolo ukončené odmietnutím trestného oznámenia. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že nielen psychologička D. I. v správe zo dňa 23.08.2024, ale aj detská psychiatricka D. G. v správe zo dňa 03.01.2023 konštatovali, že na maloletú negatívne dolieha súdny spor rodičov a je zasvätená do problémov dospelých. Je zrejmé, že ani niekoľko rokov po rozpade partnerského vzťahu a za situácie, keď maloletá viac než sedem rokov nebola v žiadnom kontakte s otcom, nie je eliminovaný dopad konfliktu rodičov na dieťa, pričom schopnosť rodičov konštruktívne komunikovať je nulová. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že pre ďalší zdravý vývoj maloletej a obnovenie jej vzťahu s otcom je kľúčové, aby sa rodičia nastavili na kooperáciu, k čomu môže byť nápomocné jedine psychologické poradenstvo. Hoci matka uloženie výchovného opatrenia odmietala, nebol preukázaný žiaden racionálny dôvod, prečo by súd prvej inštancie toto opatrenie uložiť nemal, najmä keď sama matka v konaní uvádzala dôvody potvrdzujúce potrebu poradenstva pre maloletú z dôvodu jej odmietania otca. K argumentom matky o možnom ohrození maloletej súd prvej inštancie konštatoval, že samotným uložením výchovného opatrenia maloletej nič nehrozí, nakoľko pri jeho realizácii bude vždy prítomný psychológ. Ak by odborník zistil skutočnosť nasvedčujúcu zneužívaniu či ohrozovaniu, bol by povinný podať podnet orgánom činným v trestnom konaní a realizácia opatrenia by sa zastavila. Súd prvej inštancie mal teda za preukázanú potrebu uloženia výchovného opatrenia, keďže psychologická intervencia má potenciál prispieť k zlepšeniu vzájomnej komunikácie rodičov a úrovne ich rodičovských kompetencií. Predovšetkým však mal za preukázanú potrebu uloženia opatrenia za účelom obnovenia vzťahových väzieb medzi maloletou a otcom, pretože bez intervencie súdu je vzhľadom na postoj matky akákoľvek pozitívna zmena v tomto smere nemožná. Práve preto bolo rodičom a maloletej uložené výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva v Tenenet o.z. v rozsahu 30 hodín. Matkou navrhované znalecké dokazovanie súd prvej inštancie nevykonal, nakoľko dospel k záveru, že vzhľadom na právoplatne ukončené trestné konanie vo veci podozrenia zo sexuálneho zneužívania bol využitý práve ten inštitút, ktorý je v právnom systéme určený na preverenie tvrdení o ohrozujúcom konaní. Nie je úlohou rodinného súdu preverovať podozrenia zo spáchania trestného činu. Vo vzťahu

k návrhu na znalecké dokazovanie zdravotného stavu otca súd prvej inštancie konštatoval, že na objasnenie rozhodujúcich skutočností postačovali otcom predložené lekárske potvrdenia psychiatricky a všeobecného lekára, z ktorých nevyplývali prekážky v jeho spôsobilosti vychovávať maloletú. Nerealizoval ani výsluch maloletej, a to vzhľadom na predmet konania. Nemal pochybnosti o pravdivosti tvrdení matky, že maloletá otca odmieta, a preto by bolo zisťovanie jej názoru nadbytočné, neúčelné a v rozpore s jej najlepším záujmom. Nútenie maloletej opakovane verbalizovať negatívny postoj k otcovi by mohlo viesť k jej systémovej traumatizácii a bolo by v rozpore s účelom výchovného opatrenia, ktorým je reparácia vzťahu, a nie vyšetovanie validity jej pocitov. Taktiež nevykonával výsluch psychologičky D. I. a riaditeľa Centra Via Vital, nakoľko na objasnenie skutočností postačovalo písomné vyjadrenie psychologičky založené v spise. K tvrdeniam matky o aktuálne prebiehajúcim poradenstve súd prvej inštancie uviedol, že matka odmietla označiť poskytovateľa a informovať o ňom otca, čím porušila svoju zákonnú informačnú povinnosť a znemožnila zapojenie otca do procesu, čím je zrejmé, že takéto poradenstvo nemôže naplniť ciele sledované súdom uloženým opatrením. Návrh otca na predbežnú vykonateľnosť rozsudku zamietol, pretože neboli naplnené predpoklady v zmysle § 233 Civilného sporového poriadku, keďže nebola preukázaná hrozba značnej ujmy, a to aj s prihliadnutím na fakt, že otec dcéru nevidel od roku 2018 a dlhú dobu neprejavil záujem. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výrokov I. a II. podala v zákonnej lehote odvolanie matka z dôvodov podľa § 62 Civilného mimosporového poriadku a § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ Civilného sporového poriadku. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a po doplnení dokazovania zmenil tak, že otec maloletej nemá právo sa s maloletou stretávať. Poukazovala na to, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil výsluchom rodičov a schválenou rodičovskou dohodou, avšak ona v priebehu konania zdôrazňovala nevhodnosť uloženia výchovného opatrenia a nútenia maloletej stretávať sa s otcom, a to najmä s ohľadom na strach maloletej a jej traumu z otcovho správania v minulosti. Zároveň žiadala vykonať znalecké dokazovanie na preverenie zdravotného a psychického stavu otca a navrhla výsluch maloletej, ktorá je schopná vyjadriť svoj postoj a dôvody odmietania otca. Namietala, že súd napriek rozsiahlemu dokazovaniu a zisteným skutočnostiam rozhodol o uložení opatrenia za účelom obnovenia vzťahových väzieb. Na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, ktoré súd nebral do úvahy, predložila doklad o hospitalizácii otca na psychiatrii z roku 2016 a správu z psychoterapeutických sedení maloletej zo dňa 21.04.2025. Poukázala na závery klinickej psychologičky, podľa ktorých nie je vhodné maloletú vystavovať stresovým situáciám a kontaktu s osobami, ktoré jej v minulosti ubližovali, nakoľko maloletá vykazuje symptómy posttraumatickej stresovej poruchy, bojí sa otca a nechce s ním byť. Tento stres dcére vytvoril otec tým, že jej ubližoval, a hoci je trestný čin premlčaný, je nutné vylúčiť obavy z ohrozenia zdravotného stavu maloletej, ku ktorému by došlo plnením rozhodnutia, pokiaľ by nadobudlo právoplatnosť. K vydaniu napadnutého rozsudku došlo z dôvodu nedostatočného dokazovania a jeho nesprávneho vyhodnotenia. Kritizovala postup kolíznej opatrovníčky, ktorá podľa nej mala na zreteli len realizáciu výchovného opatrenia a práva otca, pričom ignorovala požiadavky matky a záujem dieťaťa. Skutočnosť, že polícia veci odmietla, neznamena, že sa nestali, a tvrdenia otca o láskyplnom vzťahu s dcérou označila za rozporné s vyjadreniami maloletej a priloženou správou. S poukazom na Dohovor o právach dieťaťa zdôraznila, že v tomto prípade je jediným záujmom dieťaťa ochrana pred stretávaním sa s otcom, čo má potvrdzovať aj predložená správa zo dňa 21.04.2025. Opätovne poukázala na sexuálne zneužívanie maloletej otcom s tým, že nová správa zo psychoterapeutických sedení túto skutočnosť preukazuje a vyvracia závery súdu v bodoch 44. až 46. rozsudku. Ak by tvrdeniam dcéry neverila, nevodila by ju roky k odborníkom, a vyjadrila názor, že súd, ani kolízny opatrovník nechráni dieťa. Pre prípad, že by súd chcel naďalej rozhodovať spôsobom, ktorý maloletej ubližuje, uviedla, že bude zrejme nutné vykonať znalecké dokazovanie, avšak s požiadavkou, aby znaleckú organizáciu vybrala ona.

4. Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Odvolanie považuje v celom rozsahu za nedôvodné a matkou navrhované rozhodnutie za rozporné so záujmom maloletej i s jeho rodičovskými právami. Napadnutý rozsudok vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu a je riadne odôvodnený. Dieťa má právo na starostlivosť oboch rodičov a k prerušeniu kontaktu od roku 2018 došlo najmä rozhodnutím matky, ktorá ho zo života maloletej vylúčila. Dôrazne sa ohradil voči tvrdeniam matky o jeho údajnom negatívnom správaní k maloletej v minulosti, ktoré označil za vyfabulované. Počas ich krátko spoločného života si plnil povinnosti riadne a mal s dcérou vybudovaný fungujúci vzťah, pričom nikdy sa k nej nesprával nevhodne. Spoločnú domácnosť opustil, keď mala dcéra len dva roky, a keďže má dnes desať rokov, je málo

pravdepodobné, že si ho pamätá na základe vlastných spomienok. Vyslovil presvedčenie, že informácie, ktorými dcéra disponuje, jej sprostredkovala výlučne matka, čím jej vytvorila nepravdivú predstavu o otcovi, a práve preto považuje uložené výchovné opatrenie za nevyhnutné. Matkou navrhované vypočutie maloletej otec nepovažoval za potrebné, pretože vzhľadom na dlhodobé odlúčenie nemôže mať dcéra objektívny názor. Zároveň poukázal na rozpor v postojoch matky, ktorá na jednej strane odmieta vystavovať dcéru stresu, no na druhej strane žiada jej výsluch pred súdom, čo by pre dieťa s tvrdými úzkostnými stavmi mohlo predstavovať ďalšiu stresovú situáciu. K matkou predloženej lekárskej správe zo dňa 13.10.2016 otec uviedol, že mu bola odcudzená, nakoľko matka nemala dôvod ňou disponovať, a zároveň upozornil, že išlo o dobrovoľné vyšetrenie, nie o hospitalizáciu. Namietal, že vzhľadom na časový odstup takmer desiatich rokov je táto správa v súčasnosti irelevantná, pričom svoj aktuálny zdravotný stav preukázal lekárske správy z ostatného obdobia predloženými v konaní. K správe zo psychoterapeutických sedení maloletej uviedol, že hoci maloletá absolvovala dvanásť stretnutí, súd nebol o ich priebehu zo strany matky informovaný, a samotnú správu označil za tendenčnú. Tvrdenia o jeho nevhodnom správaní sú nepravdivé, a preto informácie prezentované psychologičke považuje buď za účelové tvrdenia matky, alebo za nepravdivé tvrdenia maloletej, ktorá nemôže mať vlastné spomienky na skutky, ktoré sa nestali. Záver o súvislosti medzi zdravotnými problémami s rukou a jeho konaním vykonštruovala matka bez opory v lekárske nálezoch, pričom skutočnosť, že maloletá tieto tvrdenia opakuje, svedčí o jej manipulácii matkou. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkového stavu. Absencia kontaktu s dcérou, ktorú potvrdili obaja rodičia, nie je v jej záujme, pričom on má záujem vzťah obnoviť a riadne si plní vyživovaciu povinnosť. Skutočnosť, že matka ho ako rodiča nerešpektuje, nesmie byť prekážkou pre uskutočnenie výchovného opatrenia, ktoré korešponduje so záujmami dieťaťa.

5. Opatrovník sa vyjadril k odvolaniu matky a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrení prednesených na pojednávaniach a zastáva názor, že súdom uložené výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti rodičov a maloletej zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva je v najlepšom záujme maloletej. Potvrdil, že možnosť realizácie poradenstva konzultoval s programovým riaditeľom Tenenet o.z., ktorý so spoluprácou súhlasil, pričom opatrovník súhlasí aj s určeným rozsahom 30 hodín a spôsobom určenia času stretnutí po dohode s rodičmi. Na strane maloletej nevidí dôvod, pre ktorý by sa toto opatrenie, zamerané na zlepšenie komunikácie rodičov, akceptáciu role druhého rodiča a obnovenie vzťahových väzieb otca s dieťaťom, nemohlo realizovať.

6. Opatrovník sa vyjadril k vyjadreniu otca k odvolaniu matky a s poukazom na svoje predchádzajúce stanovisko k odvolaniu matky navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrení prednesených na pojednávaniach a naďalej zastáva názor, že súdom uložené výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti rodičov a maloletej zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva je v najlepšom záujme maloletej. Na strane maloletej nevidí dôvod, pre ktorý by sa toto opatrenie, zamerané na zlepšenie komunikácie rodičov, akceptáciu role druhého rodiča a obnovenie vzťahových väzieb otca s dieťaťom, nemohlo realizovať.

7. Matka v odvolacej replike k vyjadreniu otca uviedla, že na podanom odvolaní trvá, nakoľko súd prvej inštancie podľa jej názoru nebral do úvahy tvrdenia na ochranu maloletej, nevykonal výsluch dieťaťa a určil mu iného odborného poradcu napriek tomu, že maloletá už má svojho psychológa. Opätovne poukázala na dôkazy priložené k odvolaniu, konkrétne na nález o hospitalizácii otca z roku 2016 a správu psychologičky D. J. zo dňa 07.03.2025, ktoré majú potvrdzovať psychické ochorenie otca a strach maloletej prameniacy z tvrdého sexuálneho zneužívania. Voči argumentácii otca, ktorý považuje rozsudok za vecne správny, matka namietala, že on, ani súd nezohľadnili základné ustanovenia Zákona o rodine a Dohovor o právach dieťaťa, podľa ktorých musí byť prvoradým zmyslom starostlivosti záujem dieťaťa. Potvrdenie rozsudku by bolo v rozpore so záujmom maloletej, keďže správa ošetrojúcej psychologičky potvrdzuje traumu dieťaťa. Matka je svedkom utrpenia dcéry, ktoré sa snaží zmierniť terapiou. Kritizovala konanie pred súdom prvej inštancie ako nedostatočné a jednostranné v prospech otca. Snahu otca o obnovenie kontaktu označila za zámienu na zakrytie jeho predchádzajúceho správania, pričom zdôraznila svoju povinnosť chrániť dcéru pred otcom, ktorý jej v minulosti ubližoval. Informovala súd o skutočnosti, že po doručení vyjadrenia kolízneho opatrovníka ju kontaktovala psychologička z organizácie Tenenet o.z. za účelom realizácie výchovného opatrenia na základe nepravoplatného rozsudku. Maloletá však už od augusta 2024 spolupracuje s psychologičkou D. J., a keďže otca odmieta, stretnutia v zmysle nariadeného opatrenia nie sú potrebné.

8. Matka v odvolacej replike k vyjadreniu opatrovníka navrhla, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok po doplnení dokazovania zmenil tak, že otec maloletej nemá právo sa s ňou stretávať. Súd rozhoduje o veľmi závažnom kroku, nakoľko maloleť sa otca bojí, nechce sa s ním stretávať a nesie následky toho, že jej v minulosti ubližoval. Jedine ona, ktorá s dcérou prežíva jej traumy, predložila dôkaz a názor odborníčky neodporúčajúcej styk. Záverom vyslovila presvedčenie, že odvolací súd preskúma jej tvrdenia a vezme do úvahy posudok psychologičky D. J., ktorá s maloletou pracuje od 12.08.2024, a z ktorého vyplýva, že stretnutia s otcom nie sú potrebné, keďže ho maloleť odmieta.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b/ Civilného mimosporového poriadku), po zistení, že odvolanie oprávneným účastníkom bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníkom, matkou (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 Civilného sporového poriadku), a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolacie námietky uvádzané matkou v odvolaní nie sú spôsobilé vyvolať zmenu napadnutého rozhodnutia, ktoré je vecne správne a je dôvodné ho potvrdiť (§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku), keďže odvolací súd nezistil ani iné vady konania alebo napadnutého rozhodnutia, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie alebo zmenu, a ku ktorým by bol odvolací súd v prípade ich zistenia povinný prihliadať aj bez návrhu.

10. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý výrokom I. uložil matke, otcovi a maloletej, výchovné opatrenie podľa § 37 ods. 2 písmeno d/ Zákona o rodine spočívajúce v povinnosti rodičov a maloletej zúčastniť sa odborného psychologického poradenstva v Tenenete o.z., Oravská 4, Senec, v rozsahu 30 hodín s tým, že presný čas stretnutí určí poskytovateľ poradenstva po dohode s každým z rodičov, výrokom II. určil, že výchovné opatrenie sa bude realizovať za účelom zlepšenia komunikácie rodičov a akceptácie role druhého rodiča, ako aj za účelom obnovenia a upevnenia vzťahových väzieb otca s maloleťou dieťaťom počnúc právoplatnosťou rozsudku, a výrokom IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Jadrom odvolacej argumentácie matky je tvrdenie, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil nutnosť uloženia výchovného opatrenia, keď podľa jej názoru nebol daný dôvod na autoritatívny zásah do pomerov maloletej a rodičov, keďže maloleť už absolvovala psychologické poradenstvo na dobrovoľnej báze, nariadené výchovné opatrenie nerešpektuje jej individuálne potreby a aktuálny psychický stav. Matka zároveň namietala, že uložením výchovného opatrenia môže dôjsť k narušeniu prebiehajúceho terapeutického procesu a k sekundárnej traumatizácii maloletej, pričom súdu prvej inštancie vytýkala, že sa s jej tvrdeniami náležite nevysporiadal, nevykonal ňou navrhované dôkazy a nezistil skutočný stav veci v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, najmä pokiaľ ide o dôvody odmietania otca maloleťou a vhodnosť zapojenia otca do poradenského procesu v danom štádiu.

11. Podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

12. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, odvolacích námietok matky, vyjadrenia otca, opatrovníka, i odvolacej repliky matky, ako i celého obsahu spisu odvolací súd uvádza, že v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutočný stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i správne právne závery súdu prvej inštancie, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia, tieto v súvislosti s danou

vecou i správne vyložil. Odvolací súd sa preto stotožňuje s odôvodnením napadnutej časti rozhodnutia, keď s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty matky nenachádza dôvody, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a tým vyhovieť odvolaciemu návrhu matky. Nakoľko tu však je nesúhlas matky s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa s odvolacími námietkami, odvolací súd dodáva nižšie uvedené:

13. Podľa Čl. 5 Základných zásad Zákona o rodine záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

14. Podľa § 37 ods. 2 písm. d/ Zákona o rodine, ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd môže rozhodnúť o uložení týchto výchovných opatrení: uloží maloletému dieťaťu a jeho rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu.

15. Podľa § 37 ods. 7 a 8 Zákona o rodine súd sleduje vykonávanie výchovných opatrení najmä v súčinnosti s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí, obcou, neštátnym subjektom a s príslušným zariadením.(7) Súd hodnotí účinnosť výchovného opatrenia priebežne tak, aby pred uplynutím obdobia, ktoré uviedol v rozhodnutí o jeho uložení, zhodnotil splnenie účelu výchovného opatrenia. Súd zruší výchovné opatrenie, ak splnilo svoj účel. Ak je to v záujme maloletého dieťaťa, môže súd rozhodnúť o opakovanom uložení výchovného opatrenia alebo o uložení iného vhodného výchovného opatrenia. Ak súd na základe zhodnotenia účinnosti výchovného opatrenia rozhoduje o opakovanom uložení výchovného opatrenia podľa odseku 3 alebo o uložení iného vhodného výchovného opatrenia podľa odseku 3 alebo o nariadení ústavnej starostlivosti podľa § 54, môže dočasne upraviť pomery maloletého dieťaťa do právoplatnosti rozhodnutia.(8)

16. Podľa Čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

17. Podľa Čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, vynaložia všetko úsilie na to, aby sa uznala zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Rodičia alebo v zodpovedajúcich prípadoch zákonní zástupcovia, majú prvotnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Základným zmyslom ich starostlivosti musí pritom byť záujem dieťaťa.(1) Za účelom zaručenia a podpory práv ustanovených týmto Dohovorom poskytujú štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, rodičom a zákonným zástupcom potrebnú pomoc pri plnení ich úloh výchovy detí a zabezpečujú rozvoj inštitúcií, zariadení a služieb starostlivosti o deti.(2)

18. Ak medzi rodičom a maloletým dieťaťom vznikli rodinné vzťahy, štát musí konať tak, aby sa mohli tieto vzťahy ďalej rozvíjať (porov. Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Keegan vs. Írsko č.16969/90 zo dňa 26.5.2004, Kroon vs. Holandsko č. 18535/91 zo dňa 27.10.1994). Byť spolu je pre rodiča a jeho dieťa základným prvkom rodinného života (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Bronda vs. Taliansko č. 22430/93 zo dňa 9.6.1998) vyplývajúceho z čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. Výchovné opatrenia sú súčasťou systému, ktorý komplexne zabezpečuje riešenie problematických vzťahov medzi rodičmi a deťmi, prípadne medzi rodičmi navzájom. Súd nimi vykonáva dohľad nad riadnym výkonom rodičovských práv a povinností vo vzťahu k maloletému dieťaťu. Uplatňujú sa ešte pred zásahom do rodičovských práv a povinností za predpokladu, že budú dostatočným nástrojom

pre vyriešenie poruchy a pre navrátenie riadneho výchovného prostredia dieťaťa. Sústava výchovných opatrení v zmysle ustanovenia § 37 a nasl. Zákona o rodine je vybudovaná systematicky - od miernejších zásahov k vážnejším. Jedným z nástrojov, ktoré zákonodarca v záujme ochrany maloletého dieťaťa zveruje súdu, je aj uloženie povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovaných zariadeniach, ktoré môže byť uložené rodičom maloletého dieťaťa alebo samotnému maloletému dieťaťu. Význam tohto opatrenia spočíva v tom, že súd po jeho uložení sleduje jeho realizáciu, a to v súčinnosti s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí, obcou alebo príslušným zariadením, v ktorom sa poradenstvo vykonáva. Na základe výstupov z poradenstva súd následne posudzuje opodstatnenosť prijatia ďalších opatrení, vrátane možnosti predĺženia poradenstva alebo jeho rozšírenia o ďalšie ciele. Hmotnoprávnou podmienkou uloženia výchovného opatrenia je, že to vyžaduje záujem dieťaťa. Ak výchovné opatrenie neprinesie želaný výsledok, ktorým je zvyčajne zmena postoja niektorého rodiča, resp. oboch rodičov, alebo zmena postoja dieťaťa, potom môže súd využiť ďalšie opatrenia, ktorými fakticky alebo právne zasiahne do výkonu rodičovských práv a povinností. Po uložení výchovného opatrenia súd sleduje jeho vykonávanie a vyhodnocuje, či sa naplňuje účel, pre ktorý bolo uložené. V nadväznosti na zistené výsledky posudzuje ďalší postup v rámci zákonného rámca, najmä potrebu zachovania opatrenia po určenú dobu, jeho zmeny alebo uloženia iného výchovného opatrenia; ak si to vyžaduje ochrana záujmu maloletého dieťaťa, môže zároveň pristúpiť aj k rozhodnutiam týkajúcim sa spôsobu výkonu rodičovských práv a povinností.

20. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že pri rozhodovaní vo veciach týkajúcich sa maloletých detí nemožno vychádzať výlučne zo subjektívnych postojov rodičov, ani z ich individuálneho vnímania zásahov do rodičovských práv, ale je nevyhnutné posudzovať vec predovšetkým z hľadiska objektívnych potrieb dieťaťa a jeho dlhodobého vývinového záujmu. Najlepší záujem maloletého dieťaťa predstavuje objektívne určené a nadradené hľadisko, ktoré má prednosť pred parciálnymi záujmami rodičov a pred ich subjektívnymi hodnoteniami situácie, a to aj v prípadoch, keď je rodičovský konflikt dlhodobo vyhrotený a vzájomná komunikácia rodičov je prakticky nefunkčná.

21. Zo skutočného stavu veci, ktorý bol súdom prvej inštancie riadne a dostatočne zistený vykonaným dokazovaním (v odsekoch 4. - 38., na ktorý odvolací súd v podrobnostiach poukazuje a plne sa stotožňuje bez potreby ich opakovať), jednoznačne vyplýva, že vzťahy medzi rodičmi maloletej sú dlhodobo vážne narušené a konfliktné, keďže rodičia ani po rozpade partnerského vzťahu neboli schopní viesť elementárnu konštruktívnu komunikáciu o otázkach týkajúcich sa maloletej, ich vzájomné interakcie sú charakterizované opakovanými spormi, obviňovaním a úplnou absenciou kooperácie. Konflikt rodičov sa tak dlhodobo prenáša aj do roviny starostlivosti o maloletú A., ktorá je vystavená napätiu vyplývajúcejmu z ich nefunkčného vzťahu, pričom ani s výrazným časovým odstupom nedošlo k stabilizácii rodičovských vzťahov, ani k vytvoreniu funkčného komunikačného rámca medzi rodičmi. Za tejto situácie nemožno odmietanie otca zo strany maloletej hodnotiť izolovane, ale je potrebné ho vnímať v širšom kontexte dlhodobo nepriaznivých rodinných pomerov a absencie odbornej intervencie, ktorá by bola zameraná na spracovanie konfliktu a na obnovu narušených vzťahových väzieb.

22. Odvolací súd poukazuje na to, že právo dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov a na zachovanie vzťahových väzieb s oboma rodičmi predstavuje jeden zo základných pilierov rodinného práva. Toto právo nemožno redukovať len na formálnu existenciu rodičovstva, ale zahŕňa aj reálnu možnosť každého z rodičov primerane sa podieľať na výchove dieťaťa a pôsobiť na jeho vývoj v rozsahu zodpovedajúcom jeho rodičovskej úlohe. V prípadoch, keď tento prirodzený mechanizmus zlyháva v dôsledku rodičovského konfliktu alebo dlhodobej absencie kontaktu, je povinnosťou súdu prijať primerané a odborne podložené opatrenia, ktoré smerujú k ochrane vývinových potrieb dieťaťa.

23. Je nesporné, že maloletá v čase rozhodovania nevykazuje pozitívny vzťah k otcovi a jeho osobu odmieta. Táto skutočnosť však sama osebe nemôže viesť k záveru, že akýkoľvek pokus o odbornú intervenciu smerujúcu k postupnej obnove vzťahu je v rozpore s jej najlepším záujmom. Naopak, za situácie, keď otec opakovane deklaroval záujem podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu a akceptovať postupný, citlivý a odborne vedený proces obnovy vzťahu, vzniká súdu povinnosť zväziť, či nečinnosť alebo rezignácia na takýto proces by neznamenalala dlhodobé popretie práva maloletého dieťaťa na kontakt s druhým rodičom.

24. Výchovné opatrenie v podobe odborného psychologického poradenstva nepredstavuje represívny zásah do práv maloletej, ani donútenie k okamžitému nadväzovaniu kontaktu s otcom, ale vytvára kontrolovaný a bezpečný rámec, v ktorom je možné pracovať s jej emóciami, s rodičovskými postojmi a s narušenou komunikáciou medzi rodičmi. Ide o preventívny a podporný nástroj, ktorého cieľom je minimalizovať negatívne dôsledky rodičovského konfliktu na psychický vývin dieťaťa a súčasne vytvoriť priestor pre odborné posúdenie ďalších krokov v záujme maloletej. Odvolací súd preto, povyšujúc najlepší záujem maloletého dieťaťa nad individuálne postoje a spory rodičov, dospel k záveru, že za situácie, keď otec prejavil ochotu aktívne sa zapojiť do odborného poradenského procesu, a keď nebola preukázaná existencia takých okolností, ktoré by samotné poradenstvo robili pre maloletú nebezpečným alebo nevhodným, neexistuje dôvod na spochybnenie záverov súdu prvej inštancie o opodstatnenosti uloženia výchovného opatrenia.

25. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou matky, ktorú uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovala aj v podanom odvolaní. Matka namietala, že uložené výchovné opatrenie nie je v najlepšom záujme maloletej, nakoľko maloletá otca odmieta, má z neho strach a vynútená odborná intervencia by podľa tvrdení matky mohla viesť k ďalšej traumatizácii maloletej. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku správne a preskúmateľným spôsobom vysporiadal nielen s touto námietkou, ale aj s ďalšou nadväzujúcou námietkou, a to že odmietavý postoj maloletej vo vzťahu k otcovi je zapríčinený traumatizujúcou udalosťou z detstva maloletej, keď jej mal otec pri hre spôsobiť úraz hornej končatiny, následne jej neposkytnúť prvú pomoc, resp. úraz zamlčať, čo malo viesť k neskorému riešeniu zdravotného stavu, k jeho komplikáciám a k fixácii odmietavého postoja maloletej voči otcovi. Súd prvej inštancie túto námietku náležite reprodukoval a vecne vyhodnotil v kontexte vykonaného dokazovania, keď správne poukázal na to, že tvrdenia matky neboli preukázané ani z hľadiska úmyselného či nedbanlivostného konania otca spočívajúceho v neposkytnutí prvej pomoci, ani z hľadiska existencie príčinnej súvislosti medzi tvrdenou udalosťou a dlhodobými zdravotnými ťažkosťami maloletej. Odvolací súd sa s týmto hodnotením stotožňuje a považuje za rozhodujúce aj to, že zo zdravotnej dokumentácie vyplýva výskyt viacerých úrazov hornej končatiny maloletej aj v období, keď už s otcom nebola v kontakte, pričom zdravotné komplikácie vznikali v rozdielnych časových obdobiach a za rozdielnych okolností. Za tohto preukázaného skutočného stavu je záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého tvrdené neposkytnutie prvej pomoci zo strany otca nebolo objektívne preukázané ako zdroj traumy maloletej a nemôže samo osebe odôvodňovať jej dlhodobé odmietanie kontaktu s otcom, vecne správny a logicky nadväzujúci na vykonané dokazovanie.

26. V tejto súvislosti sa odvolací súd osobitne zaoberal aj odvolacou námietkou matky poukazujúcou na závery správy psychologičky D. B. J., C., zo dňa 07.03.2025, pričom uvádza, že ani z obsahu uvedenej správy nevyplýva konštatovanie akýchkoľvek objektívne zistených skutočností vo vzťahu k matkou tvrdenému konaniu otca. Správa reprodukuje subjektívne prežívanie maloletej a tvrdenia sprostredkované v rámci terapeutického procesu, pričom sa časovo viaže na obdobie, ktoré bolo predmetom samostatného preverovania v trestnom konaní. Uvedený podklad tak neobsahuje nové, nezávislé odborné zistenia, ktoré by presahovali rámec už posudzovaných okolností, ani závery, ktoré by mohli spochybniť skutkové a právne hodnotenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v žiadnej časti správy nie je uvedený odborný záver, podľa ktorého by zistené psychické ťažkosti maloletej boli príčinnej súvislosti s konkrétnym konaním otca, ani že by ich vzniku bolo možné objektívne pripísať otcovi ako pôvodcovi.

27. Matka ďalej namietala, že súd prvej inštancie porušil participačné práva maloletej tým, že nevykonal jej výsluch. Ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o nevykonaní výsluchu maloletej riadne a presvedčivo odôvodnil. Vzhľadom na predmet konania – uloženie výchovného opatrenia – nebolo sporné, že maloletá otca odmieta a má k nemu negatívny postoj; táto skutočnosť bola medzi účastníkmi nesporná a práve z nej vychádzala potreba uloženej intervencie. Odvolací súd preto súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že opätovné zisťovanie názoru maloletej by viedlo k jej ďalšej záťaži a k nútenej verbalizácii negatívnych emócií vo vzťahu k otcovi, čo by bolo v rozpore s jej najlepším záujmom a účelom výchovného opatrenia, ktorým je reparácia vzťahov, nie ich ďalšia eskalácia. Takýto postup by nebol v súlade s najlepším záujmom maloletej, ani s cieľom uloženého výchovného opatrenia, ktorým je stabilizácia a postupná úprava narušených vzťahov, nie ich ďalšie prehlbovanie.

28. Matka v odvolaní namietala aj nevykonanie navrhovaného znaleckého dokazovania a výsluchov odborníkov, najmä v súvislosti s tvrdeniami o nevhodnom správaní otca a jeho zdravotnom stave. Ani v tejto časti odvolacia argumentácia neobstojí. Zo obsahu spisu vyplýva, že tvrdenia matky o sexuálnom zneužívaní a závažnom ohrozovaní maloletého dieťaťa zo strany otca boli predmetom trestného konania, ktoré bolo právoplatne skončené odmietnutím trestného oznámenia, pričom sťažnosť matky bola ako nedôvodná zamietnutá. Súd nie je oprávnený nahrádzať činnosť orgánov činných v trestnom konaní, ani opätovne preverovať skutočnosti, ktoré už boli v inom konaní preskúmané a právoplatne uzavreté. Pokiaľ ide o zdravotný stav otca, súd prvej inštancie mal k dispozícii aktuálne lekárske potvrdenia, z ktorých nevyplývala žiadna prekážka jeho účasti na odbornom poradenstve. Za týchto okolností by ďalšie dokazovanie bolo nadbytočné a nevhodné.

29. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky matky nie sú dôvodné, keďže nevyvracajú skutkové, ani právne závery súdu prvej inštancie. Napadnuté časti rozhodnutia súdu prvej inštancie sú vecne správne, zákonné a presvedčivo odôvodnené, pričom uložené výchovné opatrenie predstavuje primeraný a nevyhnutný zásah sledujúci najlepší záujem maloletej.

30. Na základe uvedeného odvolací súd nemal za preukázané, že by matkou uvádzané okolnosti bránili súdom prvej inštancie uloženému výchovnému opatreniu. Asistované stretnutia s odborníkmi sú vhodným spôsobom pre obnovenie kontaktu otca s maloletou, a to práve aj z pohľadu vyjadrených obáv matky, t.j., aby v prítomnosti profesionálov nachádzal bezpečie nielen maloletá, ale i jej matka, ktorej účasť a súčinnosť na uloženom výchovnom opatrení je nevyhnutná pre jeho úspešnú realizáciu. Odvolací súd pripomína, že prítomní odborní zamestnanci v Tenent o.z. profesionálnym prístupom zaisťujú bezpečný výkon nariadeného odborného poradenstva pri rešpektovaní najmä obáv a nevhodnosti maloletej z prítomnosti jej otca (psychológ je spôsobilý posúdiť prípadnú vhodnosť individuálneho poradenstva, alebo spoločného poradenstva, prípadne postupné dávkovanie spoločných sedení, resp. vhodnosť iných opatrení tak, aby dosiahol želaný výsledok bez ujmy na psychickom zdraví zúčastnených). Psychologické poradenstvo nariadené súdom prvej inštancie aj rodičom dieťaťa má aj podľa názoru odvolacieho súdu potenciál výrazne pomôcť všetkým účastníkom konania prekonať vzájomnú nevrávnosť, naučiť sa rešpektovať dôležitú úlohu aj druhého rodiča v živote maloletého a tomu prispôbiť vzájomnú komunikáciu, ako aj napomôcť maloletej pri obnove vzťahu s otcom. Takýto postup je v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa a s cieľom uloženého výchovného opatrenia, ktorým je stabilizácia a postupná úprava narušených vzťahov medzi maloletým dieťaťom a otcom ako nositeľom rodičovských práv a povinností (nie redukcia výlučne na postavenie osoby zabezpečujúcej výživu). Odvolací súd tak v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že pri riešení aktuálnej situácie je nevyhnutná odborná intervencia spočívajúca v pomoci pri budovaní kultivovanej a konštruktívnej komunikácie a korektných vzťahov formou nariadeného výchovného opatrenia a pri obnove vzťahu otca s maloletou. V odvolaní matky neboli uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnila uloženie výchovného opatrenia rodičom i maloletej. Ak výchovné opatrenie neprinesie želaný výsledok, ktorým je zvyčajne zmena postoja niektorého rodiča, resp. oboch rodičov, aj zmena postoja dieťaťa, potom môže súd využiť ďalšie opatrenia, ktorými môže zasiahnuť do výkonu rodičovských práv a povinností. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené závery apeluje na matku, aby si uvedomila, že ako preferenčný rodič, ktorému bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti, je povinná okrem riadneho zabezpečovania tejto osobnej starostlivosti vyvinúť maximálne úsilie o vytvorenie priestoru na to, aby sa maloletá mohla podrobiť poradenstvu a aj stykať sa s otcom v súdom určenom rozsahu.

31. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň dopĺňa, že skutočnosť, že maloletá absolvuje individuálne poradenstvo iniciované matkou, nemá význam pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia aj z toho dôvodu, že ide o proces, do ktorého otec nie je zapojený a ani sa ho nemôže zúčastňovať vzhľadom na jej postoj. Takto vedené individuálne poradenstvo nemá povahu spoločnej odbornej intervencie zameranej na rodinné vzťahy ako celok, a preto nemôže nahradiť výchovné opatrenie založené na systematickej práci so všetkými účastníkmi rodinného systému, vyžadujúce aktívnu účasť oboch rodičov aj maloletej.

32. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, podaného odvolania ako aj obsahu celého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v celom potrebnom rozsahu za účelom zistenia skutočného stavu, výsledky vykonaného dokazovania náležite vyhodnotil a vec aj správne právne posúdil. Vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie je v súlade s výsledkami

vykonaného dokazovania aj so zásadami formálnej logiky, pričom pri hodnotení dôkazov nemožno súdu vyčítať žiadne pochybenia, preto ani nemožno polemizovať s jeho skutkovými závermi, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní. S poukazom na uvedenú argumentáciu odvolací súd s prihliadnutím na pozitívne stanovisko opatrovníka napadnuté výroky I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil vrátane rovnako správneho závislého výroku uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania účastníkov, ktorý inak odvolaním ani spochybnený nebol, a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody ich nesprávnosti.

33. Ďalšie odvolacie argumenty matky odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť napadnuté časti preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože žiaden z účastníkov nepodal návrh na ich priznanie podľa § 57 Civilného mimosporového poriadku.

35. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podľa § 421 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 Civilného sporového poriadku).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 Civilného sporového poriadku). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 421 Civilného sporového poriadku možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 Civilného sporového poriadku).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 Civilného sporového poriadku).